

Θάρρωςτος και παλιν με νόσους Αὐλικὰς
κανίνας θεοφόρος και φαρμακειακὰς,
ἔγω δὲ τῆς Τριχίδος ὠμῶν τὸ τρίλαμπες
κί' ἕνα σταυρὸν βροταίων καθὼς τὸν Κυρηναίων,
τῶν φαρμακειακῶν γυριῶν τῆς πομπῆς
και μὲ φωνὴ φωνάζει ἐπιστῆς και τῶν γονείων.»

Μοῦ λίνε πῶς κί' ὁ ρέκτης Διαδόχου τοῦ Θρόνου,
ὁ μμητῆς και λάτρης τροπαίων παλαιῶν,
ἐν σχέδιον ἐσκίεθη ἐντὸς ὀλίγου χρόνου
περὶ μελλούσης φίστας Ἀγώνων εὐκλειῶν,
ὅπου θά γίν' ἡ γῆ μας κοιλὰς τῶν Χαναναίων,
και μὲ φωνὴ μου λείε ἀνεῖμα και τῶν γονείων.»

Κυττάζω κορδαμένο με τρόποια 'στους ὄμους
καθε κατασκολλητῆ,
βλέπω τὸν ἕνα κί' ἄλλον νὰ πηλαγῆ 'στους ὀρούους
σὺν νῆχρ πῶσω νέρη,
τρίχω κί' ἔγω μαζὶ τῶν με στήθος μάλις πνείον
και μὲ φωνὴ μου λείε εμοῦρλα και τῶν γονείων.»

Ἐμπρὸς και 'πίσω τρίχει πυκνὸν ὄρομιόν σμητῆς
και τοῦ Σταδίου λέγουν ὁ χορηγὸς ἐκίαιος
πῶς θά ἔναπληρώσῃ
γιά νὰ τὸ μαρμαρόση,
κί' ἀπὸ τῶν Ἀπενίων κί' ἀπὸ τῶν Πυρρηναίων
βοῆ κρυγῆ μεγάλη ἐπλοῦτος και τῶν γονείων.»

Παρήλθε τίλος πάντων τῆς χώρας ὁ λιμάς
κί' ὄλος ἐκαμαρρῶται τῆς ὀδῆς ὁ βωμός,
ὅμως ἐν μῖσω τόσο καλλμαρμάρου πλοῦτου,
πῶ γάχνει κάθῃ ζῆνος βλακέντιος τὸν νοῦ του,
ἀκούω 'στὸ Ταμίον συχοῦς κρωγμῶς ὀρνείων,
και μὲ φωνὴ μου λείε εφόρα και τῶν γονείων.»

Στεφανωμένος τώρα με κλήμα και κισσὸν
ἀμίρμος καθίζω παρὰ τὸν Ἰλισσόν,
κί' ἀκούω βαρυτόνους και λιγρούς βατραχῶν,
τὸ Στάδιον νὰ ψάλλον και τοὺς ἀεραμάχους,
ποῦ φέρουν ἀμαρτίας τῶν Κολοκοτρωνίων,
και μὲ φωνὴ μου λείε εὐδῆκ και τῶν γονείων.»

Βλέπω 'στὴν τόση λυόρ, βλέπω 'στὴν τόση ζίστη,
πῶς ἀρχισι μὲ κάστρα, ποῦ κόσμος θ' ἀπορήσῃ,
ἀκούω πῶς κί' ὁ στολις θά πάῃ 'στὴν Τεργίστη
νὰ καστρευτῆ ντακάπο και νὰ ἔναγαυρήσῃ
τὰς κεφαλὰς φοβίζων πολλῶν Ἰδρών Διρναίων,
και μὲ φωνὴ μου λείε ἐπάστρα και τῶν γονείων.»

Βλέπω μικρὸν μεγάλων ἀσπίδους χαρακτῆρας
ἠψηλὰ νὰ μάς σηκώνουν,
'στὸν ὄρομ τοῦ σπητῆ μου κυττάζ' ὀδοστρωτῆρας
τῆς πέτρας νὰ πλάκωνουν,
βλέπω και πτόμα σκύλου, ὅμμα σκληρῶν ὀρνείων,
και μὲ φωνὴ μου λείε εβρομα και τῶν γονείων.»

Τῆς ὀρέσεως τὸ σπρίγος κί' αὐτὸ τὸ κελκεῖρι
λυσοφ και παραφίρει
τὴν ράτσα τῶν συγγόνων, τοὺς ὄνους και τὰς Μούσας,
ταυτίε μου ἔξικοραίνου στριγγλίσματὰ γυναικίων,
κυττάζω και κυρίας πολλὰς ἔγκυμονούσας,
και μὲ φωνὴ μου λείε εἰρῆαις και τῶν γονείων.»

Δὲν ἔχω τί νὰ γράψω, δὲν ἔχω τί νὰ πῶ,
κί' ἕκί μῖς 'στὸν Φαλήρου τὸ μέγα Μὸν Ρε πὸ
ἴσας τὸν ἄλλον μῆνα κί' ἔγω νὰ γυρρῶρῶ
μὲ κινδύνον μεγάλον ἀπὸ λιανὰ νὰ ρέψω,
μὰ στίχον πῶς δὲν βρισκοῦ ποῦ νὰ τελειῶν εἰς νίον
και μὲ φωνὴ μου λείε εσάγλα και τῶν γονείων.»

Συνέδριον τῶν γυναικῶν τὰ μάλιστα τρομακτικόν.

(Ἡ παμφιλτάτη ὀδοποινα κυρία Φασουλῆ
μεγάλας εἰς τὸ σπῆτι τῆς κυρίας προσκαλεῖ,
και πρώτη χειραρῆθαι τῶν γυναικῶν γυριῶν
και τίτοια ρητορεύει.)

Ἡ Φ. — Ἀγαπηταὶ κυρίαί μου, και λόγια και μῆ,
βεβαίως ἐν' ἐξαιρέτος και δι' ἐμὲ τιμῆ
τὸ νῆλθετε 'στὸ σπῆτι μου μετὰ σπουδῆς, και ζήλου
νὰ δεῖξωμεν τὴν δύναμιν τοῦ κρατικῶν μας φύλου.

Δὲν ἀγνοῦτε βίβια, περιφνεῖς κυρίαί,
πῶς ἤπραν ὄρομ τῶν ἀνδρῶν αἰ τόσαι φλυαρίαί,
ἰσχάτως δὲ κί' ὁ συγγραφεὺς ἐκίαιος τῆς Π α π ι σ η η
μάς ἔλυσσε πατόκορρα με τοὺς λοιποὺς ἐπίσης.

Κί' ἐκίαιος εἶπε τὰ παλῆα και τὰ συνειθισμένα,
πῶς θηλυκὸν φιλόλογον δὲν ἐκτιμᾶ κανένα,
κί' αὐτὸς τῆς ἰθιμῆς ἀνοστηαίς, ποῦ λίνε κί' οἱ λοιποί,
και πῶς ἡ λογίτης μας δὲν εἶναι προκοπῆ.

Ἀλλὰ κί' ἐμαῖς, κυρίαί μου, τὸν λούσαμα καλά
μὲ περισσὴν ἀβρότητα, κί' ἰδειζόμεν και παλιν
πῶς τῶν ἀνδρῶν κορυκοῦτρεσαν ταῖδονατα μερικὰ
και δὲν ἀντίχουν σὺν κί' ἐμαῖς εἰς τῆς ζωῆς τὴν πάλην.

(Τοιαῦτα 'στὸ Συνέδριον ἡ ὀδοποινα ἀλαλάζει
και σταματᾶ γιὰ μὲ στιγμῆ και τὸν ρυθμὸν ἀλλάζει.)

Και σήμερον ἔμπρὸς σας λυσικομος πετῶ
καθὼς ἡ Λυσιστράτη, καθὼς ἡ Λαμπιτῶ,
και φλέγομαι μαζὶ σας κί' ἀνάβω και καφῶνω
και τῆς χειραφείας τὸ λάβαρον ὕψων.

Ἐμπρὸς... χειραφεία κί' ἰδῶ κί' εἰς ἄλλα μέρη,
τῆς γυναικῶς ὁ σφίρκος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
Ἐμαῖς μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνδρας δὲν κάνεμα χωρῖς,
τὸ φύλον μας ἀρχαίως προλήψεις ἄς πατήσῃ,
κί' ἂν ἀπὸ τώρα πάω ποτὶ 'στὸ μαγειρῖο
ἄς ἔλθῃ καθεμῖα 'στὰ μοῦτρα νὰ με φτύσῃ.

Ἀφίνω τοῦ σπητῆ μου τάμειρτητα κουρῖλια,
ποῦ με τὰ δουλικὰ μου με κάνουν ἴσα κί' ἴσα,
μὰ και τὰ προσφιλῆ μου περιφρονῶ μουρῖλια,
ποῦ μέρα νύκτα κλαίνε και μὲ φωνάζουν τσίσημα,
και λέγω 'στὸν σμυδιον, τὴν μπόσικη μαζίτα :
ἀπάρτα και σκούκίε τα »

Κάτω πῆτὸ τὸ μαγειρῖο,
κάτω τὸ νοικοκυρῖο,
κάτω βίος δουλικὸς
και δεσμὰ τῆς γυναικῶς,

Κι ἡ δέσποινα τοῦ Φασουλῆ, τῶν δεσποινῶν στολίδι,
σηκώνει τὸμπρελντο της καὶ δέρνει τὸν Ροῖδῆ.

ἡ ψυχὴ μου πλέον θλίβει
Πάτωνα κι' Ἀμιτοτέλη.

Συγγραφεὺς κι' ἐγὼ προβαίνω
μὲ τὰς ἄλλας τὰς κυρίας,
τὰ κορίτσια μου πηγαιῖν
νὰ τὰ γράψω φοιτητρίαι,
νὰ γεμίσουν ἀπὸ γνώσεις
κι' ἀπὸ ρήματ' ἀνδρικά,
κι' εἰς ἀνδρῶν διαδηλώσεις
νὰ βροντοῦν μὲ τὴν Ροκα.

Θίλω τώρα 'στὸ γεινάτι
κάθε κόκκου μισογυνου
νὰ γενῶ λογιωτάτη
καὶ κυρία Γιραρδίνου.

Ὅστρον θίλω νὰ μοῦ φέρῃ
δρόσος κι' αὔρα ποντίας,
νάμαι Στάελ, Καλλιπίρη,
καὶ Σακρῶ Λιοντίας.

'Ὡ κυρία μου καὶ Μουσαι,
δὲ εὐρίσκασθε παρῶσαι
'στῶν γραμμάτων τὸ σαλόνι,
μὴ μοῦ δίνετε βελόνι
τὰ κουρίλια μου νὰ ράψω,
ἀλλὰ ὅσπερ κι' εἰς ἐμένα
γυναικὸς λογίας πένα
τραγῳδίας νὰ συγγράψω

ἐμπαθῶς καὶ διακῦρος
σὸν Ρακίνας, σὸν Σαϊκῆρος.

Δράμα πρόχειρον θὰ κάνω,
πρὸς ἐκεῖνο τρέφω κλισίαι,
ὑποθίσεις συλλαμβάνω
καὶ βαδίζω πρὸς τὴν λύσιν.

Πλὴν τί φρίκη τραγική !
τὰ μικρά μου πλησιάζουν
καὶ μὲ κλάψαις μου φωνάζουν
νὰ τοὺς λύσω τὸ βρακί.

'Ὡ ! μὸν ντιέ, καὶ τίς δὲν φρίττει ;
πότε πλέον θὰ γλυτώσω ;...
δὲν μ' ἀφίρουν μὲς 'στὸ σῆπτι
μίαν πράξιν νὰ τελειώσω.

Πᾶν καὶ λύσεις, πᾶν καὶ λύσεις,
καὶ δραμάτων ὑποθίσεις
ἔνεκα τοῦ σπητικῆ,
κι' ἔτσι πάει τοῦ κακοῦ
ἕνας νοῦς δραματικὸς
ὑπερχοῦ γυναικὸς.

Μ' ἰνοχλεῖ τὸ σῆπτι πλέον
κι' ἀπομόνωσιν διψῶ
εἰς κρησφύγετα σπηλαίων
ὡς ἡ Νύμφη Καλυψῶ.

Νέχω τὰ βουνά συντρόφους,
μοναχὴ μου νὰ ρεμβάζω.
καὶ τῆς γῆς τοὺς φιλοσόφους
νύκτα μίρα νὰ διαβάζω.

Ἔξω τὰ γεννητούρια
καὶ τῶν παιδιῶν ἢ φοῦριχ.
Κλωστοεῖς ἄτους ἄνδρας δίνα,
δὲν θίλω πᾶς παιδί,
δὲν θίλω νὰ προτινεῖω
κοιλίαν ἀνεϊζή.

Ὁ τοκετός προσήκει
μόνον εἰς τὰς προστύχους,
ὅπου φοροῦν ποδᾶ...

Εἶν' αἶσχος, εἶναι πρίκη,
ἐκεῖ πού κανεῖς στίγους
νὰ κἀνης καὶ παιδιᾶ,

κι' εἶσι νῆχρη ἐναυτῶ μίς ἑσάς ἄλλας ἀσχολίας
τοκετόν τῆς κεφαλῆς, τοκετόν καὶ τῆς κοιλίας.

Ἄς μὴ λήθῃ πᾶς γιὰ ἄμας κι' ὁ Ροῖδης καὶ κανένας
παλαιᾶς κοινοτοπίας,
πρέπει πλέον νὰ λυθῇ καὶ τὸ ζήτημα τῆς γέννας
χάρην ἀξιοπρεπείας.

Ἔξω τοκετός γυδαίος
κι' ἄς ζητήσωμεν σπουδαίους
εἰς τὸν μέλλοντα καιρὸν
καὶ τὸ φύλον τὸ σκληρὸν
κἀπως γόνιμον νὰ γίνῃ,
κι' ἐπὶ τέλους ὅπως ὅπως
ἄς βρεθῇ κανένας τρόπος
νὰ γενεβολοῦν κι' ἐκείνοι.

Καὶ γι' αὐτὸ θὰ τριζῇ ἡ γλώσσα καθεμίας κυραὶ γαλιάνδρας,
ποῦχε: τὸν συγγραφικόν...
ποῦς εἰξέυει ἂν κι' ἡ φύσις δὲν προῦρισε τοὺς ἄνδρας
γιὰ δουλειαῖς τῶν γυναικῶν,
ἄλλ' ἐμεῖς ἡ βλακηντίας τοὺς ἀφήσαμε μίρα
νὰ μαζ κἀρουν τὸν ἄερα,
καὶ νὰ λίνε πῶς δὲν κάνουν τὰ ἴδικά μας τᾶ μαλαὰ
γιὰ μεγάλα καὶ ψηλά.

Φθάνει πλέον, προσφιλεῖς μου, μακροχρόνιος βλακεία,
φθάνει: τὴση καταισχύνη,
τὸν συμβίον μου τὸν βλάκα θὰ τὸν ἴτυσῃ γυναικεῖα
Σαρδανάπαλος νὰ γίνῃ.

Καὶ θὰ πῶ ἑστὴν Περικλίτου νὰ κτυπήσῃ τὸ ποδᾶρι
ἐστὸν ἴδικό της τὸν σκαλιάρη,
νὰ μὴ ρίθῃ μίς ἑστὸ σπῆτι, νὰ μὴ εἶναι νύπ Ρεβέκκα,
νὰ φανῇ κι' αὐτὴ λογία κι' ἥρωις κι' ἀνδρογαυαῖκα,
καύχημά μας καὶ καμᾶρι τοῦ λογιῶ μας μουκίτου
καὶ ἑστὸ τέλος Ἀσκασία νὰ γενῇ τοῦ Περικλίτου.

(Τίτοιρος λόγους ἑσάς κυρία ἀποτείνῃ ἡ λιμαδάρη
καὶ ὀρμειεῖς κι' ἐνωτωτάτους,
ὅταν ἔφαρνα ἑστὴν σάλα ξεπροβᾶλλ' ἡ Θεοδώρα,
κυβερνήτρια τοῦ κράτους,
μὲ λουλούδια καὶ ἑσὰ χέριχ, μὲ λουλούδια καὶ ἑστὸ στήθος,
καὶ τοιαῦτα ρητοῦριεῖ ἑστὸ συνεδριάζων πλῆθος.)

Ἡ Θεοδ. — Ὡ κυρία μοι μεγάλα, προσφιλέστατόν μου
ἔρχομαι ἐκ τῶν Ἀνακτόρων,
ὅπου μόνος συνγιγύθη μὲ τὸν Ἀνακτα τὸν φίλον
ἰδιοσμάτων διαφόρων,
ὡς ἐν μέλος τῆς φιλιτάτης καὶ σπιτῆς οἰκογενείας,
ἀπολυόσας ἀπιστεύτου καὶ φιλόδοξους εὐνοίαις,
καὶ κλιθῆσας εἰς τὴν θίνην τῆς ἀπούσης Βασιλείσσης
μὲ μυρία διαχύσεις.

Κι' ὅταν ἔφαγα μὲ κίρι σάν εἰκίαις τοῦ σπητιῦ
ἑστὸ κυρίο μου τὸ μπράτσο ἰστηρίχτην τὸ δεξί,
καὶ κατῆλθον μετ' ἐκείνου ἐστὸν μπαζί τοῦ Παλατιοῦ
λίγωντάς του χωρατάδας εἰς αὐτὸ τὸ μεταξῦ.
Περπατοῦσα μίς ἑσὰ ρόδα κορῶμένους κι' ἀνθρώπος
κι' ἔλαγα περὶ τοῦ κράτους, τῶν ἰξέδων του κι' ἰσόδων,
καὶ στραφεῖς ὁ κύριός μου πρὸς ἐμὲ περιχαρῶς
ἔφαρις, Συμβουλεῖ, μὸ λίγει πῶς πατοῦμεν ἐπὶ ρόδων;
Κι' ἀμφιβάλλετε, τοῦ λέγω, πῶς γίνθηκαν ἄρα ρόδι;
καὶ δὲν παύομαι νὰ ἴμεε καλμοποριχ πνευματώδη,
καὶ τὸ πνεῦμα μας ἰσκιρτα
κι' εἰμῆχι κι' οἱ δρόμοι μας σπέρτα.

Ρόδα δὲ μὲ σηματοῖαν μὸ ποσειφίρη ποικίλα
μαργαρίταις, ἀνεμῶναις, παπαρούναις, ριζαντα,
κι' ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἐμπρός μας ἐκελαδ' ἡ Φιλομήλα
τοῦ κυρίου μοι τῆς γλύκαις, τῆς Θεοδώρας τὸν εἰθντα.
Ἀναφέρομεν ἐν τούτοις καὶ τὴν ὄραϊν τῆς πορφόρας,
κι' αὐτὸς μὲν ἑστὴν μάγον νῆσον ἰποριῦθῃ τῆς Κακίρας,
ἰγὼ δὲ ροζίτων ἄλος πρὸς τ' ὄραϊν μοι τὸ φύλον
εἰσεβάστας νὰ προσφίρω τριαντάφυλλον μὲ φύλλον.
Ὡ κυρία μοι μεγάλα, συμπονώ ἑσὰ βάσανά σας
κι' ἀληθῶς ἀναγνωρίζω τὰ πικρὰ παρῆπονά σας,
ὕπερ τούτων δ' ἀγοραῖου κι' εὐαγούμενος καὶ νῆφρον,
κι' ἂν ἀκόμη σας ἀρνούται δικαιοῦματα καὶ ψῆφρον,
πλὴν πιστεύω πῶς κι' ἀπίξω μὲ τὴν γλώσσαν πού κληθῆ
θὰ συνδράματε τὴν κάλην τοῦ πιστοῦ Καλλιφρονᾶ.
Εἰξέυρα πῶς ὁ Ροῖδης, πρὶν τὸν βῆχα νὰ σας κόψῃ,
πῶς τὸ φύλον σας θὰ σκόψῃ,
προκαυτίσας δ' ἄρα ταῦτα καὶ τὸν χλόαν καὶ τὴν φῆ
ἔπαυσα τὸν ὑβριστὴν σας ἀπὸ τὴν Εἰβλιδοθήκη,
κι' ἐν πολὺν ἀκμήν χρόνον κερρωθῶ ἑστὴν Ἐξουσίαν
τότε δὲν θὰ παραβίβω καθὲ νόμιμον θυσίαν.
Ἴσως δὲ κι' ἰδιαίτεραν ἀνδρώσωμεν Βουλὴν
νὰ συνέργητ' ἐκεῖ πέρα καθεμίας κυρία πρώτη,
καὶ πρὸς πᾶσαν ἀτακτοῦσαν ὡς Μεδούσης κεφαλήν
θὰ προτινεῖω τὴν εἰκόνα τοῦ κυρίου Μιστριώτη,
τίλος πάντων θὰ σας κάμω τῆς Θεοδώρας ἐφραμίλλους,
ὅπου μάχηται μ' ἀνέμου, μὲ θεσμούς κι' ἀνεμομύλους.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἡ εἰσποῖνα, πού τὴν Αὐλήν τιμᾶ,
κι' ἔλον τὸ πλῆθος μαινεται καὶ τὴν χειροκροτεῖ,
ὅταν μίς ἑστὸ Συνεδριον κι' ὁ Φασουλῆς χυμᾶ
καὶ ἑστῆς Ρεβέκκαις ρίχνηται καὶ τῆς χειροκροτεῖ.)

**Καὶ καμηδόσαι ποικιλίας,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Εἰς τὸ Μεγάλον Θέατρον ἀπόψε θυσίους
κι' ἡ λιγυρὰ Ζαν ντερ Πικάρ τοῦ Γαλλικοῦ θιάσου
εἰς ἔσπεριτα μᾶς καλεῖ ἐκ τῶν σπανιωτάτων
κι' ἀνάμικτον ἐκ Γαλλικῶν κι' Ἑλληνικῶν ἡσμάτων.

